

AMANDA GOLDBERG &
RUTHANNA KHALIGHI HOPPER

Vallende sterren

the house of books

Oorspronkelijke titel

Beneath a starlet sky

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2011 by Twinheads LLC, Los Angeles

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/ Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagtypografie

marliesvisser.nl

Omslagdia

Hill Creek Pictures

Foto auteurs

Samantha Traina

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3696 2

ISBN 978 90 443 3697 9 (e-book)

D/2012/8899/91

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Stad waar alles Cannes

Het handjevol filmposters met daarop teksten als VERGEET PETUNIA HOLT, ZELFS DE HOND VOND JE EEN VUILE TEEF, PETUNIA HOLT en SATAN HAD JE ZUS KUNNEN ZIJN wordt verlicht door een explosie van flitsers, teweeggebracht door de enorme hoeveelheid fotocamera's die als vuurwerk afgaan op de duizelingwekkende trappen van het Palais, de beroemdste rode loper ter wereld. De première van vanavond is een van de meest gewilde in de stad. In Cannes. Want dit is het Filmfestival van Cannes, het belangrijkste filmfestival ter wereld. Het is surrealistisch dat de eerste speelfilm van mijn broer Christopher het middelpunt is van deze helwitte maalstroom. Ik wil grinniken om de slogans – een briljant staaltje virale marketing; volgens de laatste telling zijn er zeventwintig *Forgetting Petunia Holt*-fanclubs op Facebook – tot ik ineens moet denken aan mijn beste vriendin, Kate Woods, en hoe zij zich zal voelen als ze dit hier ziet. Alsof het nog niet erg genoeg is dat de promotiecampagne thuis in Los Angeles ook al is losgebarsten. Ik probeer haar uit mijn gedachten te bannen en geniet met volle teugen van alle aandacht die mijn broer krijgt.

De Palais-trappen zijn over hun immense breedte volgepakt met journalisten, fotografen, filmbazen en enthousiastelingen,

allemaal bedelend om een momentje met mijn grote broer. Wanneer de flitsers afgaan in Christophers gezicht, lijkt het in de helderwitte gloed wel of hij een ander mens is. Zijn anders zo warrige haar is glad naar achteren gestreken, zijn permanent afhangelende schouders steken recht en strak in zijn smokingjasje. Christopher mag er dan misschien uitzien alsof hij in de voetsporen treedt van onze vader, Paulie Santisi, de tweevoudig Oscar winnend regisseur, maar in feite stapt hij nu eindelijk uit papa's zeer grote en donkere schaduw om met rechte rug op zijn eigen benen te gaan staan, zijn voeten gehuld in de rode Converse-gympen waarin je hem kunt uittekenen.

Laat Christophers film alsjeblieft positief ontvangen worden. Alsjeblieft. Ineens herinner ik me hoe Sofia Coppola's *Marie Antoinette* destijds is weggehoond in Cannes – hoe dúrfdén ze, met al die verrukkelijke Manolo Blahníks én Kirsten Dunst? Ik krijg een paniekerig visioen van een boe-roepende menigte en van Franse filmcritici die helemaal losgaan met mijn broer als slachtoffer, en ik krijg meteen een knoop in mijn maag. Het enige wat het publiek nog leuker vindt dan het succesverhaal van een Hollywood-Zoon of Dochter Van is een rampzalige flop van een Hollywood-Zoon of Dochter Van. Het Franse publiek in Cannes is berucht vanwege zijn hardvochtigheid – Lars von Trier en Vincent Gallo, oké, maar al die Gallische minachting voor Wim Wenders... en Pamela Anderson? De moed zakt me in de schoenen als een journalist zich aan Christopher opdringt met een vraag.

‘Vertel, wie is Petunia Holt?’ vraagt de journalist, terwijl hij een microfoon in mijn broers gezicht duwt. Christopher heeft gezworen op zijn Leica die nog van François Truffaut is geweest dat hij de waarheid nooit zou onthullen. Ik hou mijn adem in en wacht op zijn antwoord.

‘Dat zult u zo wel zien,’ zegt Chris bescheiden, wijzend naar het theater, waar de lichten weldra uit zullen gaan voor de vertoning van de film.

Ik slaak net een immense zucht van opluchting wanneer ik hoor: ‘Lieverd!’ Mijn moeder roept vanaf de andere kant van de Palais-trappen, met haar cameraploeg van *Wristwatch Wives*, allemaal uitgedost in smoking, in haar kielzog. Ja hoor, typisch mijn moeder, om in navolging van Bethenny en de gravin met haar eigen realityshow te komen. Hoe heeft ze het voor elkaar gekregen om h er te mogen filmen?

Ik geef een ruk aan de arm van mijn Beste Homo Vriend (BHV). ‘Vlug, Julian, laten we maken dat we weggomen. Ik kan die verrekte camera’s van haar nu even niet verdragen.’

‘Te laat,’ zegt hij als mijn moeder met grote passen op me af komt stuiven in een Chanel-creatie met bloemenprint en ruches die half van haar slanke schouder af hangt. Haar blonde haar zit in een rommelige Bardot-suikerspin.

‘Hallo, Blanca,’ zegt Julian, en hij geeft mijn moeder een dubbele luchtkus. ‘Je ziet er ronduit betoverend uit.’

‘Dank je. Coco is ook ronduit geniaal,’ zegt mijn moeder, de golvende rok van haar japon uitwaai erend voor Julian. ‘Ik be- loof je dat ik een van jouw ontwerpen zal dragen, Julian, schat, op de avond van het F te de Santisi.’

‘F te de Santisi?!’ herhaal ik.

‘Eigenlijk wilde ik het feest de Santisi Cannes-Cannes noemen, of de Santisi’s Veroveren Cannes, maar F te de Santisi voelt gewoon meer allesomvattend, met mijn tv-programma, jouw debuut van je bruidscollectie, Julian, en de strijd om de Palme d’Or tussen Paulie en Christopher,’ zegt mama.

‘Ik vind F te de Santisi helemaal perfect, Blanca,’ zegt Julian. Slijmbal. Of misschien hengelt hij gewoon naar nog meer publiciteit voor de eerste bruidscouturelijn die ons bedrijf binnenkort gaat lanceren, met mama’s cameraploeg op nog geen drie meter afstand.

Wristwatch Wives is mama’s nieuwste herbedenksel. Ze was tijdens een meditatie-retraite bezig met haar 108^e So-humantra, hangend aan een rotswand bij Esalen, toen het zich

aan haar openbaarde. Het besef dat ze lang genoeg bezig was geweest met het steunen van anderen (lees: mijn vader) bij hun creatieve uitbarstingen. Ze was het zat dat Hollywood-vrouwen behandeld werden als niets meer dan dure accessoires. En *Wristwatch Wives* was geboren – het programma met in de hoofdrol de beroemde Vrouwen Van, de Krachten Achter de Schermen.

‘Heb je het script gekregen, Lola?’ fluistert mijn moeder, buiten gehoorsafstand van haar cameraploeg.

‘Script?’ vraag ik. ‘Welk script, mam?’

‘Voor het feestje, lieverd,’ zegt mijn moeder met gedempte stem.

‘Dat méén je niet. Je verwacht toch niet werkelijk van ons dat we ons aan een script houden, hè?’ zeg ik. ‘Mam, welk deel van het woord “reality-tv” snap je niet?’

Mama drukt me nog steviger tegen zich aan. ‘Lola, ik heb me te pletter gewerkt voor dit feestje, om nog maar te zwijgen over al het geld dat ik erin stop, hetgeen je vader overigens niet eens wéét, dus het moet perfect zijn. En de enige manier om te zorgen dat het perfect is, is om het volgens een script te doen. Ik heb een van de schrijvers van *Keeping Up with the Kardashians* weten te strikken.’

‘Ooooo, ik ben dol op *Keeping Up with the Kardashians*,’ zegt Julian. ‘Hebben ze je verteld wat er volgend seizoen gaat gebeuren?’ Ik werp Julian een van mijn befaamde dodelijke blikken toe.

‘Lola, alsjeblieft, dit is belangrijk voor me. Ik heb oude familie-filmpjes aan elkaar zitten monteren voor het feest. Ze zijn gewoon zo fantastisch. Ze vormen een schitterende illustratie van onze verbondenheid,’ zegt mama.

‘Verbondenheid waarmee, mam? Het bordje “Welkom in Hollywood”?’ zeg ik.

‘O, Lola, alsjeblieft, dit feest is niet alleen een viering voor onze eigen familie, maar een viering voor families in het alge-

meen. In deze economisch zware tijden, is onze familie het enige wat we nog hebben,' zegt ze. Deze laatste zin spreekt ze uit met een stralende blik in de richting van Alex, haar eerste cameraman. Ik kan niet zeggen of ze het nou tegen mij heeft of tegen de camera.

'Heb je dat zelf verzonnen of heeft je nieuwe scenarioschrijver dat geschreven?' vraag ik, terwijl ik voor de tweede keer buiten gehoorsafstand van de cameraploeg wordt gesleurd.

'Oké, Lola, luister, deze aflevering wordt uitgezonden als pilot, en ik ben er net achter gekomen dat een van de andere vrouwen de cameraploegen aanwezig laat zijn bij de geboorte van de tweeling van haar draagmoeder, die een affaire blijkt te hebben met haar man,' zegt mijn moeder smekend. 'En ik weet zeker dat de beelden van Christine en haar man en hun team van advocaten die de papieren ondertekenen voor een proef-scheiding absoluut een kijkcijferkanon zullen zijn. En Francesca heeft beelden van haar dochter van zestien die na haar neus-correctie iets meer dan het standaard postoperatieve consult krijgt van haar getrouwde plastisch chirurg. Daarom moet dit feestje echt perfect zijn.'

'Nou, te gek, mam, dus we zijn gewoon marionetten in jouw slinkse plannen om jezelf in het www-spotlicht te plaatsen.'

'Lola, glimlach nou gewoon en doe dit voor mij, alsjeblíeft,' zegt ze, mijn arm in de hare hakend. 'En nu gaan we op zoek naar Christopher. Ik ben zo zenuwachtig voor hem,' zegt mijn moeder net een tikje te hard voordat ze ons dwars door de kluwen journalisten en paparazzi heen torpedeert en we patsboem pal voor mijn broer terechtkomen terwijl haar cameraploeg ons uit alle macht probeert bij te houden. 'Lieverd,' zegt mijn moeder, terwijl ze mijn arm loslaat en haar zongebruinde armen wijd spreidt om Chris te omhelzen. 'Ik ben zo trots op je,' zegt ze, en ze legt haar handen om zijn nek. Ver hoeft ze er niet voor te reiken; op haar torenhoge zilverkleurige naaldhakken van tien centimeter is ze bijna net zo groot als hij met zijn één meter negentig.

‘Dank je, mam,’ zegt Chris glimlachend, en op dat moment begint mijn moeder niet gewoon te huilen, ze begint hartsochtelijk te snikken alsof ze net heeft gehoord dat Lassie afgemaakt moet worden.

‘Gaat het wel, mam?’ vraagt Christopher, enigszins van zijn stuk gebracht.

‘Shit, de accu is leeg, die moet ik even verwisselen,’ hoor ik Alex zeggen tegen zijn assistent-cameraman, waarop mijn moeder onmiddellijk haar Oscarwaardige waterlanderkraan dichtdraait en zich naar hem toe keert.

‘Staat het er wel op?’ vraagt mama onomwonden.

‘Ik denk het niet,’ zegt de cameraman.

‘Nou, dan doen we het gewoon nog een keer,’ zegt mijn moeder. ‘Byron, ik denk dat ik even bijgewerkt moet worden,’ zegt ze, haar haar- en make-upgoeroe bij zich wenkend terwijl de accu wordt verwisseld. En verdomd als het niet waar is, ze doet een perfecte tweede take. Het is mij een raadsel waarom zij, het befaamde supermodel uit de jaren zeventig, destijds de overstap naar het witte doek niet heeft gemaakt. Te lang voor Robert Redford? Of misschien heeft ze bij nader inzien wel degelijk met het acteerbijltje gehakt, al die jaren dat ze de grillen van mijn vader heeft moeten tolereren.

‘Oké, ik moet gaan,’ zegt mijn broer, en hij drukt een vluchtige kus op mijn moeders voorhoofd voordat hij het theater binnengaat.

‘Wacht, ik wilde ook nog een shot met je vader erbij,’ roept mijn moeder Christopher na, maar hij draait zich niet om.

‘Waar is papa eigenlijk? Waarom ben je niet bij hem?’ vraag ik, de overvolle trappen afspeurend naar mijn vader.

‘Hij is allergisch voor de camera’s,’ zegt mijn moeder.

‘Hij is allergisch voor jóúw camera’s,’ merk ik op. ‘Van die camera’s lijkt hij totaal geen last te hebben. Die camera’s lijkt hij fantastisch te vinden,’ zeg ik als ik mijn vader in het oog krijg in een vuurzee van flitslampen.

Ik hoor een van de vele Franse journalisten die om mijn vader heen drommen vragen: ‘Wat vindt u van de film van uw zoon?’ en mijn adem stukt in mijn keel.

‘Heb ik niet gezien,’ is het bruuske antwoord.

‘En hoe voelt het voor u om hier in Cannes te strijden tegen uw enige zoon?’

Mijn vader zet de strooien gleufhoed af die hij bij zijn smoking draagt en strijkt over zijn grijzende baard. ‘Er is geen sprake van strijden, hij is mijn zoon,’ zegt hij, en juist als ik denk dat mijn vader zich voor de verandering eens een keer gaat gedragen als een vader, voegt hij eraan toe: ‘Hij heeft geen enkele ervaring, dit is zijn eerste film, en ik maak al vier decennia lang films.’ Jemig. Kan hij Christopher verdomme zijn momentje niet gunnen? Deze man heeft waarschijnlijk zelfs gevochten om zijn naam bovenaan de titelrol te krijgen op Chris’ geboortekaartje.

‘Papa is echt een klootzak,’ flap ik eruit voordat ik mezelf kan tegenhouden. ‘Heb je gehoord wat hij net over Christopher zei?’ vraag ik aan mijn moeder.

‘Nee, lieverd, ik heb het niet gehoord,’ zegt mama. ‘Alex, was je aan het draaien?’ vraagt mijn moeder aan haar cameraman.

‘O, staat dat erop, wat ik net over mijn vader zei?’ vraag ik aan hem.

‘Maak je daar maar geen zorgen over,’ zegt mijn moeder, haar arm weer door de mijne stekend en me meeslepend in de richting van het theater. ‘We knippen het er wel uit in de montagekamer.’ Maar onwillekeurig stel ik me mijn verbale blunder voor in promo’s her en der tijdens de pilotweek.

In het Palais leun ik achterover in mijn riante roodfluwelen stoel. Ik ben zenuwachtig voor mijn broer, zo vlak voor het begin van zijn première.

‘Hou op met dat gefriemel,’ zegt Julian zacht. ‘Je maakt de lovertjes nog kapot.’

‘Sorry,’ fluister ik terug terwijl ik er een paar probeer glad te

strijken die ik per ongeluk heb verfrommeld op mijn kobaltblauwe mini-jurk met één blote schouder die Julian speciaal voor vanavond heeft gemaakt.

‘OMG, is dat Rob Pattinson?’ vraagt Julian, met zijn blik gebarend naar de rij voor ons. ‘Hij is in het echt zelfs nog veel adembenemender,’ zegt Julian ademloos. ‘Is hij een god onder de mensen, of zo? Misschien moeten we tot hem bidden om ervoor te zorgen dat onze modeshow een succes wordt. Kom op, Lo, dan bidden we samen.’ Hij doet zijn ogen dicht en vouwt zijn handen in een gebed. ‘Alsjeblieft, lieve Rob, laat ons –’

‘Hou op, Julian, haal adem!’ zeg ik, in een poging te voorkomen dat Julian totaal hysterisch wordt, als de eerste de beste bakvis van twaalf.

‘Sorry.’ Julian pakt mijn hand in de zijne. ‘De film is vast geweldig,’ zegt hij met gedempte stem.

‘Dank je,’ zeg ik, terwijl ik in zijn hand knijp en wens dat het die van Lev is. Maar Luke Levin, doctorandus in de geneeskunde, mijn geliefde met wie ik sinds negen maanden samenwoon, is thuis in Los Angeles. Lev, wiens eerste liefde de Spoedeisende Hulp is en wiens kennis van de hedendaagse beschaving is gestagneerd op de dag dat hij bij Cedars-Sinai aan zijn co-schappen begon, drie jaar geleden. (Hij denkt dat de afkorting HD in HD-tv staat voor ‘hoge dosis’, en de laatste film die hij ooit heeft gezien was *Crash* omdat hij dacht dat deze een interessant licht zou werpen op stabilisatietechnieken in traumacentra. Ik bedoel, hoe schattig is dát?)

Op de kop af één jaar, twee maanden en twaalf dagen geleden (maar wie hecht er waarde aan getallen?) viel ik als een blok ván een brancard (en uit mijn Louboutins met naaldhakken) en vóór de goede dokter die me heeft gered van meer dan alleen een gebroken enkel op de avond van de Oscaruitreikingen. Hij heeft niet alleen mijn zere voet gerepareerd, maar me ook genezen van een niet-gediagnosticeerd geval van acteurholisme, mijn bijna fatale verslaving aan uitgaan met de meest narcisti-

sche mannen ter wereld. Ik werd meteen op een anti-acteur-dieet gezet, en ik werd ook meteen op hém. Niet óp hem. Nou ja, dat ook, maar dat kwam later pas.

Inderdaad. Ik, Lola Santisi – algemeen directeur van een modelijn die met moeite het hoofd boven water weet te houden, voormalig Hollywood-ambassadrice, en dochter van Hollywood-royalty zonder mijn eigen koninkrijk – of zelfs maar een koopflat – heb een levensechte Dokter op het Witte Paard aan de haak geslagen met óns eigen koninkrijk. Oké, het is misschien geen koninkrijk, maar een heel leuk huis in Sherman Oaks en ronduit perfect omdat het door een heuvel gescheiden wordt van Hollywood.

Ik grijp Julians hand vast, dankbaar dat ik op dit moment überhaupt een hand heb om vast te houden.

Eindelijk wordt het donker in het theater en op een zwart scherm verschijnt *Forgetting Petunia Holt* in simpele Courier-letters.

Een uur en drie kwartier later, als de film afgelopen is en de lichten aangaan, krijg ik Kate in het oog. Ze staat achter in het theater, alleen. Ze moet stiekem naar binnen zijn geglipt toen de lichten uitgingen. Wanneer onze blikken elkaar ontmoeten, stormt ze al naar de deur.

‘O mijn god, ze is gekomen,’ zegt Julian, die mijn blik heeft gevolgd.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik, me gejaagd een weg banend door mijn rij. ‘Kate,’ roep ik zodra we buiten staan. ‘Kate!’ Ik haal haar in en leg een hand op haar schouder.

‘Wat?’ zegt ze. Ze draait zich naar me om, haar rode lippen opeengeklemd. Als er stralend uitzien werkelijk de beste wraak is, dan is mijn beste vriendin volop wraak aan het nemen. Ze draagt een van de mooiste en meest sexy mouwloze zwartzijden jurkjes die ik ooit heb gezien. Er zijn inzetstukken van tule in verwerkt die supersexy tussen de zijde uit piepen en van haar strakke middenrif naar beneden uitwaaieren langs haar vol-

maakte benen. Haar chocoladebruine haar golft zacht en haar huid straalt gewoonweg.

‘Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.’ Ik kijk omlaag naar de rode loper onder onze voeten, niet goed wetend of ik dat zojuist hardop heb gezegd of dat ik het alleen maar denk.

‘Rustig maar. Ik ben hier om de actrice die Petunia Holt speelt een contract aan te bieden. Gigi Summer. Ze wordt een hele grote. Bryan heeft tegen me gezegd dat ik een ondertekend contract mee terug moest nemen, en dat ik anders helemaal niet meer terug hoefde te komen.’ Kate is een rijzende ster bij Bryan Lourds Creative Artists Agency. Maar we weten allebei dat dat niet de wérkelijke reden is waarom Kate hier vanavond is. Haar stem is gereserveerd, emotioneel en puur zakelijk. Haar gevoelens zijn zonder pardon onder die rode loper geveegd waar ze op staat. Ze wankelt op haar naaldhakken. Ik grijp haar arm om haar overeind te houden, van mijn stuk gebracht doordat mijn beste vriendin uit balans is en zo ontzettend haar best doet om de hartenpijn die ze ongetwijfeld voelt te verhullen.

Ik weet dat ik het niet minder erg kan maken voor Kate, wát ik ook zeg, dus zeg ik maar helemaal niets. In plaats daarvan omhels ik haar. Ze probeert me niet eens weg te duwen. Sterker nog: ze beantwoordt mijn omhelzing. Vol overgave.

‘Ik hou van je,’ fluister ik in haar oor.

‘Dank je,’ zegt ze, zonder me los te laten.

Plotseling begint het theater leeg te stromen en ik krijg Christopher in het oog in de menigte. Ik kijk naar mijn broer en dan weer naar Kate. Chris. Kate. Chris. Kate. God, ik haat dit. Waarom heb ik ooit gedacht dat een romance tussen mijn beste vriendin en mijn broer iets zou kunnen worden? Ik wil naar mijn broer toe gaan om hem te feliciteren, maar het voelt als enorm verraad naar mijn beste vriendin toe.

‘Ga maar. Vertel hem wat een fantastische film het is,’ zegt Kate, alsof ze op de een of andere manier mijn gedachten heeft

gelezen. Maar net als ik naar hem toe wil gaan, staat hij ineens pal voor ons.

‘Chris,’ schreeuw ik en ik sla mijn armen om hem heen. ‘Het was ongelofelijk. Ik ben zo trots op je.’ Ik kijk achterom naar Kate en voeg er een gemompeld ‘sorry’ aan toe.

‘Het wordt een doorslaand succes,’ zegt Kate.

‘Kate, het is echt... kunnen we heel even pra...’ Maar terwijl Christopher zijn zin probeert af te maken, komt Gigi Summer, zijn hoofdrolspeelster, naast hem staan in een korte strapless glitterjurk met een gedetailleerd lijfje en een ballonrok die haar lange benen accentueert. Ze geeft hem een kus op zijn wang. Was dat een kus-kus? Of gewoon een vriendschappelijke kus?

‘Gigi, hoi!’ zegt Chris na een ogenblik. ‘Dit is mijn zus, Lola.’

Ik sta op het punt om haar een hand te geven als Kate meteen haar eigen hand naar Gigi uitsteekt. ‘Gefeliciteerd. Je was echt fantastisch.’

‘Dank je, ik heb het allemaal te danken aan mijn regisseur,’ zegt ze, giechelend naar Christopher. ‘Ik ben Gigi.’ Ze steekt haar hand uit om die van Kate te schudden.

‘Kate,’ zegt ze. ‘Woods.’

‘O... wauw... Dus jij bent Kate,’ zegt Gigi. Misschien is ze uiteindelijk toch niet zo’n goede actrice, want ze slaagt er niet in om haar verbazing te verhullen. Na een paar seconden van gespannen stilte zegt ze: ‘Wauw, dit is nogal ongemakkelijk.’

‘Voor mij niet,’ zegt Kate, die lijkt te genieten van Gigi’s onbehagen. ‘Ik heb begrepen dat je bij Gersh zit. Ik vermoed dat je binnenkort op zoek zult gaan naar een nieuwe agent. Hier heb je mijn kaartje. CAA ziet jou in een aantal gigantische projecten. Ik zou heel graag de kans krijgen om je er meer over te vertellen.’ Ze vist een van haar visitekaartjes uit haar avondtasje met zwarte kristallen en geeft het aan Gigi.

‘Dank je,’ zegt Gigi overweldigd. ‘Het was aangenaam kennis te maken. Ik ga... Ik ga je zeker bellen. En ook aangenaam kennis te maken met jou, Lola.’ Gigi ziet er niet alleen opgewonden

uit, maar ook niet-begrijpend, en dat siert haar. ‘Nou ja... Ik ga me maar eens onder de mensen begeven. Ga je mee, Chris?’ vraagt ze.

‘Ik kom er zo aan,’ zegt hij. Hij pakt Gigi’s hand en geeft er een langgerekt kneepje in voordat ze oplost in de menigte.

‘Kate, ik hoop echt dat we even kunnen praten. Ik wil het graag uitleggen,’ zegt Christopher.

‘Ga jij maar van je moment in de spotlights genieten, Chris. Je kunt beter met al die journalisten praten in plaats van met mij. Je moet dit uitbuiten,’ zegt Kate, veilig terugvallend in haar rol van agente, die veel minder pijnlijk is dan die van ex-vriendin.

‘Ik hoop dat je naar de afterparty komt,’ zegt hij.

‘Ik doe mijn best,’ zegt Kate, maar we weten allebei dat ze dat niet zal doen.

Als Christopher verdwijnt in de menigte, draai ik me om naar Kate.

‘Gaat het wel?’ vraag ik terwijl haar mobiele telefoon begint te rinkelen.

‘De telefoon is mijn redding,’ zegt ze. Ze kijkt op het scherm om te zien wie er belt. ‘Oké, Lola, hier heb je de andere ramp waar ik middenin zit. Hallo,’ zegt ze, terwijl ze op de luidsprekerknop drukt.

‘De adelaar is geland in Cannes. Laat iedereen zich opmaken om te jubelen en laat Kate over tien minuten in de lobby van Hôtel Du Cap zijn om me op te wachten,’ buldert de stem van Nic Knight. Het enige wat nog erger is dan denken dat het een goed idee was dat mijn broer een relatie kreeg met mijn beste vriendin, is denken dat het een goed idee was dat Kate een van haar meest losgeslagen cliënten, Nic Knight, een rol gaf in mijn vaders eigen gooi naar de Palme d’Or, *San Quentin Cartel*. Vergeleken bij Nic zijn Sean Penn, Mickey Rourke en Robert Downey Jr. 1.0 het toonbeeld van nuchterheid en zelfbeheersing.

‘Ik ben er zo, Nic,’ zegt ze en dan hangt ze op. ‘Zoveel onzin, dat geloof je toch niet?’

‘Wat heeft dat nepaccent te betekenen? Hij klinkt als Ricardo Montalban,’ zeg ik.

‘Nog meer onzin. Hij zegt dat hij in zijn rol blijft tot na de première. Ik heb in mijn hele leven nog nooit zo’n arrogante, zelfingenomen acteur ontmoet als hij, en ik heb er toch al aardig wat ontmoet. Maar ik ben vooral blij dat hij er is. Zijn paspoort was verlopen en je wilt niet weten in wat voor bochten ik me heb moeten wringen om te zorgen dat hij binnen vierentwintig uur een nieuwe kreeg. Om nog maar te zwijgen over het feit dat Nic voor de zóveelste keer de beperkingen die hem bij zijn voorwaardelijke vrijlating zijn opgelegd aan zijn laars heeft gelapt. Hij heeft namelijk de openbare orde verstoord toen hij in zijn nakie in het warme alsemtheebad is gestapt in een kuuroord voor vróúwen in Koreatown, en hij heeft voor de zoveelste keer verstek laten gaan bij zijn verplichte drugstest. Ik heb zijn reclasseringsambtenaar moeten omkopen met premièretickets en een gratis reisje naar Cannes zodat hij er persoonlijk op kan toezien dat Nic zich niet in de nesten werkt.’

‘Ik wilde je aanbieden om met me te ruilen, maar nu weet ik het zo net niet meer,’ zeg ik. Er is een zeker supermodel dat me enorme kopzorgen geeft. Straks draait het erop uit dat haar definitieve pas-sessie er eentje wordt voor een gevangenis-kostuum in plaats van voor Julian Tennants catwalkshow, die al over vier dagen is.’

‘Ik moet gaan, ik bel je nog wel,’ zegt Kate.

‘Succes met Nic,’ zeg ik voordat Kate wegloopt, de Palais-trappen af.

Ik ga op zoek naar Julian, en dan begint mijn eigen mobieltje te kwinkelen.

‘Hallo?’ zeg ik.

‘Ik kom net bij Grace Frost vandaan,’ klinkt het uit de telefoon. Het is Coz, de hoofdredactrice van het tijdschrift *Vain*. ‘Ik kan werkelijk niet bedenken waarom je haar hebt geprobeerd te bellen. Ik bel terug namens haar.’

Ik voel dat de moed me in de schoenen zakt, samen met onze kans op een artikel in *Vain*, het hipste modetijdschrift dat er is. Ik zou het überhaupt nooit in mijn hoofd hebben gehaald om de uitgever zelf te bellen, ware het niet dat Coz me geen andere keus had gelaten. Ik móést Grace Frost wel bellen. Julians nieuwe bruidscollectie verdiént het om op de cover van *Vain* te komen. En zo niet, dan weet ik niet eens of er nog veel langer een JT Inc. zal zijn.

‘Ik, eh, kan het uitleggen,’ zeg ik haperend, en ik stel me voor hoe Coz aan de andere kant van de lijn achter haar grote zwarte zonnebril met volle teugen geniet van dit moment.

‘Ik zou het immens plezierig vinden om je de komende paar uur te horen smeken en kruipen, maar ik heb het erg druk, dus ik zal direct ter zake komen,’ zegt Coz. ‘Ik heb mijn vrienden bij *Vogue*, *Elle*, *Bazaar* en *Marie-Claire* gebeld, en ik weet dat er geen andere aanbiedingen liggen voor een Julian Tennant-cover. Heb je ook maar één seconde gedacht dat ik dat niet zou controleren?’

‘Ik...’ Ik had niet moeten liegen tegen de assistente van Grace Frost. Maar kun je het me kwalijk nemen? Ik ben wanhopig en ik ben niet Criss Angel of God of Stacy London, dus wat moest ik anders? Ik heb er al mijn zevenentwintig lentes over gedaan om een baan te vinden die ik fantastisch vind en waar ik daadwerkelijk goed in ben, dus ik zal er alles aan doen om ’s werelds meest getalenteerde ontwerper – die ik alsmaar niet beroemd weet te maken, al doe ik nog zo mijn best – op de cover van *Vain* te krijgen.

‘Ik ben nog stééds aan het woord. Ik geef je wel een seintje als jij aan de beurt bent,’ zegt Coz. God, wat haat ik haar. ‘We gaan jullie de cover geven plus een artikel van twaalf pagina’s in dezelfde periode in augustus dat *Four Weddings and a Bris* wordt uitgebracht.’

‘Wát gaan jullie doen?’ vraag ik, met stomheid geslagen. Julian heeft John Galliano, Vivienne Westwood, Marchesa en Jason

Wu verslagen om een van de vier ontwerpers te worden die bruidsjurken mochten ontwerpen voor Baz Luhrmanns nieuwste musicalspektakel, dat eveneens in Cannes in première zal gaan. De hoofdrol wordt gespeeld door Hollywoods nieuwste supernova, Saffron Sykes, die de Oscar voor Beste Actrice heeft gewonnen. Spielberg, de gebroeders Coen én Clint Eastwood staan allemaal in de rij om met haar te mogen werken – en haar twintig miljoen te betalen – en dat alles op de gezegende leeftijd van vijftientig. Zou het dan toch zo kunnen zijn dat Coz onze wonderdoener is? ‘Is dit soms een grapje?’

‘Klinkt het alsof ik een grapje maak?’ zegt Coz ijsig. Afgezien van het feit dat ze klinkt alsof ze een paar van haar torenhoge Diors met plateauzolen in haar platte reet heeft gestoken, kan ik niet zeggen of ze het meent of niet. Zou ze het serieus menen? ‘Lúister je wel?’ vraagt ze.

‘Ik ben er nog,’ zeg ik, nog steeds in shock.

‘Even voor alle duidelijkheid: ik doe dit niet voor jou of voor Julian,’ zegt ze, alsof ze óóit iets heeft gedaan voor mij – of voor Julian. Behalve onze carrière saboteren. ‘Ik doe het voor Chili.’

‘Chili?’ herhaal ik. Dat is Charles ‘Chili’ Lu, het wonderkind in wording van de mode-industrie, dat door Coz als de Verlosser wordt gezien. En had ik al gezegd dat het joch pas zestien is? Ja, zestien. Hij heeft met zijn zestien jaar meer bereikt dan ik in zevenentwintig jaar. Chili was de eerste winnaar van *Cut-Throat Couture*, de realityserie op tv, het geesteskind van *Vains* bloedeigen Coz, tevens het jurylid met de scherpste tong. Ook hij heeft bruidsjurken ontworpen voor de film van Baz. Alleen waren Baz en Saffron uiteindelijk toch niet zo enthousiast over jurken met iPod-poorten en zonnepanelen. Dus heeft Baz Chili vervangen door Julian en heeft Coz ons gedwongen de Christian Siriano-wannabe in dienst te nemen als Julians assistent. Natuurlijk nadat ze Baz ervan had overtuigd dat het slechte publiciteit zou zijn voor zijn film als er ruchtbaarheid gegeven zou worden aan het ontslag van een ontwerper bij een film waarin

de kostuums álles zijn. Chili's transfer naar ons team zou de schijn wekken dat alles op rolletjes liep.

'Grace was het met me eens dat het doodzonde was dat Chili's goddelijke bruidsjurken zijn gesneuveld in Baz' montagekamer, dus ze vond het een fantastisch idee om zijn jurken het daglicht te laten zien in *Vain*.'

Ik weet dat Coz tegen me aan het praten is, maar ik kan niet bevatten wat ze precies zegt.

'En Julian dan?' weet ik uiteindelijk uit te brengen.

'Saffron en Cricket gaan samen de cover doen. Saffron zal Chili dragen, en dan kan Cricket Julian dragen,' zegt Coz. Mijn Beste Actrice Ooit (BAO), Cricket Curtis, heeft de rol van Saffrons bijdehante sidekick in *Four Weddings and a Bris* in de wacht gesleept. 'Ik heb Patrick Demarchelier, Gucci Westman en Orlando Pita al geboekt, en het Du Cap gebeld en geregeld dat we de fotoshoot in hun tuin mogen doen. Chili en ik vliegen morgen naar Cannes. *Jusqu'à demain. Bisous. Bisous*,' zegt ze en hangt vervolgens abrupt op.

Ik probeer bij te komen van de Coz-tsunami waardoor ik zojuist ben getroffen. Wat maakt het uit dat Julian de cover moet delen met de kleine Chili Lu? Julian kómt in ieder geval op de cover van *Vain*. Dit zou van Julian in één klap de nieuwe Vera Wang kunnen maken. Hij zou de heerser over de Hollywood-bruiden kunnen worden. Alles waar ik mezelf voor heb afgebeeld als algemeen directeur van Julian Tennant Inc.

O god. O nee. Ik heb Cricket en Saffron nog steeds niet daadwerkelijk gevraagd of ze willen poseren voor de cover. Wat nou als ze nee zeggen?

Mijn hoofd tolt. Ik voel me slap. Vlug bel ik Cricket. Haar telefoon gaat meteen op de voicemail. Ik spreek een ontzettend lange, ratelende, onsamenvangende, smekende boodschap in.

Ik overweeg of ik me van de Palais-trappen zal storten, de meest prestigieuze rode loper ter wereld, maar besluit het niet te doen. Ik weet vrijwel zeker dat de horde internationale papa-

razzi en fans die elkaar staan te verdringen onderaan de trap-
pen mijn val zouden breken. Bovendien is een filmpje van mij
op TMZ – het zoveelste – echt het laatste wat ik wil.

Ik laat me op mijn knieën vallen op de rode loper en klem
mijn handen ineen.

Alsjeblieft, Rob Pattinson, alsjeblieft, Rob Pattinson, maak
dat Cricket en Saffron ermee instemmen om samen te poseren
voor de cover van *Vain*. Alsjeblieft.'

'Wat ben jij aan het doen?' vraagt Julian. 'Dit is de rode loper,
geen moskee.'

Ik kijk naar hem op. 'Ik kan het uitleggen.'